

TOLERANCIJA

Danas smo svi dobro upoznati s pojmom tolerancije jer ga svakodnevno slušamo kroz različite medije. Svi nas pozivaju da budemo tolerantni i da prihvaćamo jedni druge, a očekujemo da tolerancija dođe od drugih, a ne od nas samih.

Kako svaka promjena u društvu kreće od pojedinca tako i mi kao pojedinci trebamo prepoznati svoje predrasude, strah od onih koji su drugačiji od nas i na taj način početi prepoznavati dobro u drugima bez obzira na njihove stavove, dob, spol i nacionalnost. Sve ovo otežava i napredak društva jer uz svu elektroniku, visoko razvijenu industriju, ljudi sve manje i manje trebaju jedni druge, sve manje ovise jedni o drugima. Djeca su se nekada zajedno igrala vani jer nije bilo kompjutera, igrice i toliko TV programa. Danas nam dan može proći da sami budemo u sobi sa nekom od elektroničkih uređaja.

Kada moja baka priča o svom odrastanju, priča o tome kako su zajedno ljudi iz sela brali kukuruz jer nije bilo mašina, zajedno orali i kosili. Međusobno su se morali tolerirati jer su svi znali da će trebati tuđu pomoć i razlike su tolerirali.

Često pojam netolerancije vežemo uz Hrvatsku, iako to nije problem zemlje, nego čovjeka koji u današnje vrijeme misli samo na sebe, a ne na druge. Svi plaćemo dok gledamo filmove koji govore o rasnoj diskriminaciji i ne vjerujemo da se tako nešto događalo u razvijenom svijetu prije nepunih 60 godina, a događa se i danas. Jako lagano sve ovo zaboravimo kad u pitanje dođu naši stavovi, naše pravo i spremni smo se posvađati s najboljom prijateljicom oko sitnice.

Zbog svega mislim da je zna nas TOLETANCIJA još uvijek jedna nepoznata, zagonetna riječ koju koristimo, a ne živimo. Ulazak Hrvatske u Europu ne znači promjenu ljudskih srca. Za to smo odgovorni sami! Svatko za sebe!